

[Vanggaard.]

man havde anskaffet, hvad der bliver 30 000 Kr. mere. Jeg maa indrømme, at der er kommet Fart i den højtærede Indenrigsminister paa dette Punkt — jeg er ikke selv saa overbevist om Nødvendigheden af Gasmasker i meget stort Omfang, men det er en Sag for sig.

Naar jeg ikke har nævnt de frivillige Korps, er det, fordi det forekommer mig, at det er et noget periferisk Spørgsmaal under den foreliggende Sag. Vi har altid været imod deres Nedlæggelse og ønsket, at de under en eller anden Form maatte opstaa igen. At Folk frivilligt kan melde sig til Landets Forsvar, ogsaa i frivillige Organisationer, har jeg som gammel Skytteforeningsmand altid holdt paa var rigtigt. Jeg kunde ogsaa her ønske at fremdrage en anden Ting, nemlig det aktive Luftværn, som i højeste Grad hænger sammen med denne Sag, men jeg finder ikke Anledning til det, fordi det ikke ligger for i Forbindelse med denne Sag, selv om det organisk hænger sammen med den.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at det var Rigsdagens Vilje, at Planerne for Kommunerne skulde opbygges under det kommunale Ansvar. Ja, det var det, vi fik indført i Loven, og jeg finder det stadig rigtigt; men Sendrægtigheden finder jeg ikke rigtig. Det ærede Medlem Hr. Hartel sagde, at disse sendrægtige Kommuner fortjente at blive fremdraget ved Navn. Det er dog et Spørgsmaal, thi vi maa ikke glemme, at efter Loven af 1938 kan Ministeren fastsætte en Frist for Kommunernes Planer, og naar nu hele Landet har en Følelse af, at Ministeren ikke er voldsom arbejdsivrig paa dette Omraade — jeg drog det frem, og Ministeren har ikke imødegaaet denne Opfattelse —, har det naturligvis forøget Kommunernes Sendrægtighed; et gammelt Ord siger jo, at som Herren er, saa følger ham Svende. Da Ministeren havde Muligheden for at fastsætte Frister, mener jeg, at disse Planer kunde have foreligget i stor Udstrækning paa et langt tidligere Tidspunkt.

Ole Bjørn Kraft: Jeg har ikke mange Bemærkninger at gøre. Den højtærede Minister kom jo ikke meget ind paa Detailler. Der var dog et enkelt Spørgsmaal, Ministeren beskæftigede sig lidt udførligere med, nemlig Forholdet til Kommunerne og den Hurtighed eller Langsomhed, hvormed Planernes Udarbejdelse og Virkeliggørelse var skredet frem. Ministeren sagde, det var Lovens Mening, og at det havde været For-

udsætningen fra alle Sider, at det var Kommunerne, der skulde udføre disse Ting, og det er naturligvis rigtigt, at der maa være et meget nøje Samarbejde paa disse Omraader mellem Staten og de kommunale Myndigheder; men det kan nu ikke forflygtige den Kendsgerning, at det er Indenrigsministeren, som har hele Myndigheden i denne Sag, og som ogsaa har hele Ansvaret for, paa hvilket Stade den befinder sig, og for, hvor langt fremskreden den er.

Der staar heller ikke i Loven noget om, at Ministeren *skal* overlade det til Kommunerne; der staar i § 2, at Indenrigsministeren kan paalægge Kommunalbestyrelserne, i København Magistraten, i Samraad med o. s. v. at udarbejde disse Planer, og det er jo ogsaa Meningen, at Ministeren skulde gaa den Vej; men der staar udtrykkeligt senere i Paragraffen tillige, at der kan fastsættes en Frist, og jeg har den Tro, at der i mangfoldige Tilfælde ikke er blevet fastsat en saadan Frist af Ministeren, og at hvis Ministeren havde tilrettelagt sin Administration noget anderledes, end Tilfældet har været, og ikke ventet saa længe med at faa Planerne frem, med andre Ord havde været mere virksom for at faa Kommunerne til at udarbejde disse Planer, vilde saadanne Planer have foreligget fra mange Kommuner, navnlig hvis der paa et noget tidligere Tidspunkt havde været tilvejebragt den fulde Klarhed over, hvordan Udgifterne skulde fordeles, saaledes som der senere blev. Det er rigtigt, at Hovedretningslinierne for Udgifternes Fordeling nu er fastsat i Tekstanmærkningen til Finansloven, men det har dog sikkert hele Tiden været Meningen, at der i Planerne skulde være en Redegørelse ogsaa for Udgifternes Fordeling, og at der skulde finde en Forhandling Sted mellem Ministeren og Kommunalbestyrelserne derom, ligesom der jo er bestemte Omraader, i hvilke det ikke er fastsat, eller hvor det under alle Omstændigheder ikke er ganske klart, hvordan Udgifterne skal fordeles. Et Spørgsmaal som Mørklægningen tror jeg man kan sige dette gælder for.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de frivillige er der ingen Uenighed mellem Indenrigsministeren og mig om, at det er Myndighederne, der maa skønne over, i hvor høj Grad der bliver Brug for dem, og paa hvilke Omraader de skal bruges, men en Forudsætning for, at Staten og Kommunerne kan anvende de frivillige, er det jo, at disse i Tide har faaet Adgang til den fornødne Uddannelse, og at der i det hele taget har været en Mulighed for dem til at dygtiggøre sig paa de Omraader, paa